

KLAUN PETR

V Praze vystupoval jednoho **krásného** letního dne cirkus. Všechny **děti** se tam velmi těšily, protože cirkus byl známý hlavně díky svému klaunovi Petrovi. Petr měl obrovské hnědé **boty**, krásně puntíkaté **kalhoty**, žlutou **košili** a na krku velkého červeného motýlka. Nikdo se mu nemohl podobat, protože jediný Petr měl na svém kabátě krásný červený **knoflík**, který dostal od svého strýce, který měl knoflík moc rád. Věděl, že knoflík je jediný na světě a žádný není **stejný**. Kdo totiž knoflík nosil, **smál se** a nevěděl, co je to smutek a pláč.

Večer měl Petr vystupovat. Cirkusový stan byl plný. Najednou zhasla **světla** a na pódium vešla krásná baletka Anička. Začala hrát hudba a Anička do ní nádherně tančila. Po Aničce přišel **lev**, po něm **svalovec** Pepa, po něm přišel nádherný **slon** a právě teď měl přijít **klaun** Pepa! Všechny děti se pěkně posadily a těšily se na jeho příchod, ale místo veselého klauna Pepy, přišel smutný klaun. Rozhlédl se kolem dokola, uklonil se a zase **odešel**. Ani se neusmál. „Co se mu stalo?“ ptaly se děti rodičů, ale ti to nevěděli. Nikdo nevěděl, proč je Petr smutný. Najednou se rozsvítla světla, protože představení skončilo a děti odešly domů.

Baletka Anička začala Petra **hledat**: „Určitě se mu muselo něco stát. Přece byl vždycky tak veselý. Musím zjistit, co se přihodilo.“ říkala si. Petra našla v jeho pokoji s uplakanými očima. „Co se stalo? Proč se už vůbec nesměješ a co tvé vystoupení?“ ptala se Anička. „Aničko, jak bych se mohl smát? Nic mi už není k smíchu...podívej, jak vypadám!“ Anička se pozorně podívala, prohlédla si Petra odshora i zdola, ale na nic nepřišla. „Vypadáš pořád stejně, máš své puntíkaté kalhoty, velké boty, motýlka,... nic ti nechybí.“ A to byla **chyba**! Jakmile Anička řekla, že mu nic nechybí, Petr se opět **rozplakal**. „Aničko, vždyť mi chybí můj krásný červený knoflík. Vždyť bez něj se nemůžu ani smát. Bez něj už nemůžu vystupovat.“ Říkal Petr. „Neboj! Něco vymyslíme. Zítra tu vystupujeme naposledy a všechny děti tě chtějí vidět.“ řekla Anička a odešla.

Petr celou noc nespál. Bez knoflíku si **sám**. Celý den chodil po cirkuse a na každého se smutně koukal, a když se na vás smutně koukne klaun, který je jindy veselý, tak i vám se nebude chtít smát. Najednou bylo v cirkuse smutno, všichni se dívali do země a nikdo se na nikoho neusmál. Když zbývalo do začátku cirkusu jen pár hodin, tak se Anička rozhodla s tímto smutkem něco **udělat**. Vytáhla ze staré truhly **šaty** po své babičce a našla, co hledala! Na šatech byl velký červený knoflík! Vypadal úplně stejně jako ten ztracený Petřův. Rychle běžela za klaunem a knoflík mu přišla. Když se na sebe Petr podíval do zrcadla, nemohl uvěřit vlastním očím. Zase to byl on, ten veselý klaun Petr s červeným knoflíkem. Petr se rozběhl, začal dělat kotouly, stojky a na každého se usmíval. Než začalo představení, byl cirkus opět veselý. Všechny děti odešly z cirkusu s úsměvem a rodiče slíbili, že až cirkus zase přijede, tak určitě přijdou.

ZNAKY Z POHÁDKY (v aplikaci Znakujte s Tamtamem):

KRÁSNÝ

DĚTI

BOTA, BOTY

KALHOTY

KOŠILE

KNOFLÍK

STEJNÝ, STEJNĚ

SMÁT SE

SVĚTLO (NAPŘ. LAMPA, SVĚTLO U AUTA)

LEV

SVAL + ČLOVĚK

ŠAŠEK, KLAUN

SLON

ODEJÍT

HLEDAT

PLAKAT

ŠPATNĚ, ŠPATNÝ

SÁM, SAMA

DĚLAT

ŠATY